

wenonah

[&]
Strid
anka
a

NAPSAT BÁSEŇ,
JSI-LI KRÁSNEJŠÍ
NEŽ POEZIE

číslo
čtrnáct

pásmo z děl třech mladých autorů, přednesené
dne 9. 5. 1981 ve VŠ klubu 5. květen v Praze

jak mráz na sklo - MARTIN TŘEŠTÍK	12
doporučeně /když mi dáš kolíbku/ - MARTIN	12
pozdě k ránu /noc je průsvitná/ - KID	12
okamžik /to jsem se jenom.../ - KID	13
telefonní bučka /integrály.../ - KID	13
poslední den prázdnin - KAREL ŠMÍD /doplavali jsme.../	14
. . . /noci přestávají.../ - KID	14
improvizace /šedivá čára deště/ - MARTIN	15
báseň /chtěl bych napsat.../ - KID	15
svědomí /pulzuješ ve mně.../ - KID	16
. . . /všechno shořelo.../ - KID	16
báseň /je těžké napsat.../ - KID	16
srdce /zdálo by se.../ - MARTIN	18
jak napsat báseň - MARTIN	19

NAPSAT BÁSEŇ, JSI-LI KRÁSNĚJŠÍ NEŽ POEZIE

a
Jak mráz na sklo, ale tence
kreslí vedro po účtence
fantastická květenství,
kdo ví, kdy zas sejdeme se
víš, co s sebou život nese
snad ve všech svých skupenstvích.

b
Když mi dáš kolíbku
vyřežu z nístrom
když mi dáš kamínek
vykřešu z něj lom
když mi dáš modrý sklo
vrátím ti nebe
ale jen z dopisů
neslepím tebe

a
Noc je průsvitná
tak pozdě k ránu
a studená
jak pokoj po mejdanu
noc je černovláska
se sklopenou hlavou
závoj šesterečných vzlyků
moje nenasytná láska
zkřehlá před fontánou

Málo desetníků

c

To jsem se jenom zamyslel
nad očima
zoufale zavřenýma
věčně uspěchaným
podvečerem
to jsem se jenom zadíval
na tvoje ruce
a zatoužil jsem je
pohladit
to jsem se jenom zadíval
a pak jsem dvě hodiny bloudil
městem pivních tramvají
spících stromů a krásných deštivých
vzpomínek
a hledal jsem aspoň jeden zmoklej plakát
abych se dozvěděl
do kterýho kina jsem tě vlastně pozval
Noc si rozestavěla p
po úhlopříčkách křižovatek
sametová zátiší z šedých šátků
a já jsem byl na chvíli
tak bufeťácky šťastnej Víš
nikdy jsem ještě
neměl
kamarádku

b

Integrály s odepnutými opasky
Národní třída plná manekýnek
Geometrie tvých rukou v elektrických
Ranách jazzrocku Komu se dá dneska věřit když
I telefony někdy kradou Asi jsem se
Do tebe zamiloval

d
Doplavali jsme až do zátočiny
krajina řeky vrhá stíny
podél břehů Les vykloněný v okně
šumí ženzmokne

V rozpáleném oleji žáru
se třpytí cetky rybích penízků
Obloha si táhne naloženou káru
na vesmírném řetízku

Voda je sladká když se připozdívá
bublá si modře v chladiči
Lenivý motor dlouze zívá

Mraky řehtají jak hříbata
když jdou večer z louky
Na tričku mrkla záplata

b
Noci
přestávají být něžné
a já jsem tě v žádné z nich
nepolíbil
Moje touha se zlomila
vlastní vahou
jako divizna
Září vyplivlo
první babí léto
Tak mílo stříbra
za jedno nepolíbení
Nebo křehkosti
Nebo antihmoty
Nebo slzí
Slzí taky ne

d
Šedivá čára deště
objala těžce let havrana
zůstala chvíle ještě
pro bílý prstoklad pijána
jenom tak prohrábnout klávesy
jako když dítě hraje si
vůbec ne usednout a přehrávat
Mozarta, Chopina či Liszta
jen tónů několik
jen hudba
ta prapůvodní
čistá

e
Chtěl bych napsat báseň
z kovu
báseň z kamene
báseň s křídly orla
báseň s dechem letadla
Ale jak
když blázen léto
roztáčí
závity tvojí důvokosti
mříže z prstů jsou vytrhány
a holá pravda v nekonečném přiblížení
Koupil jsem růži barvy tvých vlasů
lásce stačí málo
lásce stačí stopa pohlazení
i stopa krve
a je těžké napsat báseň
jsi-li krásnější než poezie

d

Pulzuješ ve mně jako rtuť
přicházíš a odcházíš
rozpuštěná v ozónu noci
a zatímco luna tvého těla dorůstá
nad mou hlavou
je slyšet jenom tvoje srdce
a praskání chladnouceho motoru
sekundy
propadávají
sítem mých rukou
v dlaních zůstáváš ty
nutná a postačující podmínka štěstí
ráno přichází
jako dva tóny rychle za sebou
mraky připomínají klavír
a klavír tvoje oči
které najednou neunesu

a

Všechno shořelo jako stodola
Tvoje slova tlučou do mých dveří jako ptáci
bez tebe neumřu Bez tebe neumřu
zasadím strom který jsem nezasadila
pak vezmu sekyru Zbyly mi jenom ruce
v posteli obrys těla
dětské oči ve kterých klíčí bodlák výčitky

Jenom nenávist neshořela

b

...je těžké napsat báseň
jsi-li krásnější než poezie

v prvý den beznaděje
staneme v duté náruči vesmíru
zoufale budeme hledat
něco z kovu
z kamene
s křídly orla
s dechem letadla
Nezůstane po nás
Ani slovo

c

Zdalo by se že stojím
a podpírám zeď noci
za tvými zády
Ale já klečím
a v ruce mám srdce
což není moje obvyklá rekvizita
Bezradný čekám
na temná znamení očí
upřených hluboko
do sebe
Držím své srdce
a nevím co s ním
asi jako ruce ztvrdlé dřinou
nevědí co počít
s tichem houslí
asi jako hospodský neví
co s malovaným půllitrem
štangasta
jenž odpoledne
náhle zemřel
Neotočíš se ke mně
a on ho postaví
dnem vzhůru
do poličky nad výčepem
aby se do něj neprášilo
nevyslovené
ale kdykoli po ruce

d
j a k n a p s a t b á s e ň

Ze všech známých způsobů
je tento nejjednodušší
nejrychlejší
nejspolehlivější

Najděte opuštěnou
školní třídu
obsaďte poslední lavici
a dlouze pozorujte
roje tisíců
prachových hvězdiček
v kuželi
poledního slunce
Když už to bude dlouhé
k nevydržení
věci se pojednou dají do pohybu
z lavic budou opět stromy
a z křídly opět útes
z knihy veršů na stole
vystoupí pan Prévert
zamáčkne cigaretu
a napíše tu báseň
za vás
